

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Pratenorm s. r. o.**, (dříve Centrum aukcí.cz, s. r. o.) se sídlem Praha 1, Kaprova 42/14, zastoupená Mgr. Michalem Štrofem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 796/44, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2023, č. j. 31 A 26/2021 - 176,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2023, č. j. 31 A 26/2021 - 176, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 17. 6. 2021, č. j. ČOI 81831/21/O100/2700/Ber/Št, a rozhodnutí Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického České obchodní inspekce ze dne 26. 4. 2021, č. j. ČOI 55490/21/2700, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na nákladech soudního řízení částku **20 467 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce advokáta Mgr. Michala Štrofa.

Odůvodnění:

[1] Inspektorát Královéhradecký a Pardubický České obchodní inspekce (dále jen „inspektorát“) po provedené kontrole rozhodnutím ze dne 26. 4. 2021, č. j. ČOI

55490/21/2700 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložil žalobkyni pokutu ve výši 180 000 Kč pro porušení povinnosti plynoucí z § 12 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterým naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 24 odst. 7 písm. k) tohoto zákona; byla jí uložena také povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Tohoto přestupku se žalobkyně dopustila tím, že minimálně dne 30. 9. 2019 na internetových stránkách <https://s-drazby.cz/>, které provozovala, neinformovala spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně poskytované služby – *registrační poplatek pro zajištění informací ke klientem poptávané dražbě, e-mailová podpora (pro exekuční dražby)* ve výši 5 000 Kč, neboť informace o ceně této služby byla při nabídce a prodeji zboží (v rámci provedení registrace spotřebitelem) uvedena pouze odkazem na text: „*Odesláním registrace souhlasíte s aukčními podmínkami - zde pro jednotlivé typy aukcí*“ a spotřebiteli se zobrazila až po rozkliknutí zvýrazněného textu. Pokud spotřebitel tento odkaz nerozkliknul, nebyl informován o tom, že registrace pro exekuční dražby je zpoplatněna. Z uvedeného odkazu není pro spotřebitele vůbec zřejmé, že se jedná o ceník, který by měl obsahovat mj. i poplatek za registraci za exekuční dražby, navíc je tímto rozkliknutím spotřebitel nucen činit úkon směřující ke zjištění ceny. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 6. 2021, č. j. ČOI 81831/21/O100/2700/Ber/Št, zamítla a uvedené rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud nadepsaným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud nejprve shrnul průběh řízení, která předcházela vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že ještě před kontrolou, která je předmětem řízení v této věci, provedl inspektorát kontrolu dne 28. 8. 2019 (dále „první kontrola“). Předmětem této kontroly bylo dodržování § 12 zákona o ochraně spotřebitele včetně celého registračního procesu a povinností souvisejících s provozem webového portálu www.s-drazby.cz. Kontrola odhalila dva přestupky; pokuta byla uložena příkazem na místě a činila 1 000 Kč za porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele a 1 000 Kč za neúplné uvedení poštovní adresy subjektu mimosoudního řešení sporů dle § 14 téhož zákona. Žalobkyně uvedla, že jí správní orgán v souvislosti s první kontrolou doporučil, jak má uveřejnit ceník služeb. Pracovnice inspektorátu, paní S. P., následně v rámci telefonického rozhovoru dne 9. 9. 2019 žalobkyni ujistila, že po provedení úprav ceníku je již vše v pořádku.

[4] Další kontrolu (z níž vzešlo napadené rozhodnutí) inspektorát provedl ve dnech 30. 9. 2019 – 1. 10. 2019; neshledal přitom žádné pochybení při dodržování právní povinnosti dle § 12 zákona o ochraně spotřebitele. V protokolu ze dne 1. 10. 2019 je zaznamenáno, že došlo ke zjednání nápravy, mj. právě z hlediska přehlednějšího zpřístupnění ceníku služeb včetně registračního poplatku. Následně, dne 6. 11. 2019, provedl inspektorát došetření a přehodnotil svůj závěr. V dodatku k protokolu uvedl, že k přehlednějšímu zpřístupnění ceníku zboží a služeb nedošlo dostatečným způsobem. Spotřebitel totiž musí učinit úkon ke zjištění ceny zboží, neboť musí v rámci registrace rozkliknout odkaz aukčních podmínek. Pokud aktivně nerozklikne odkaz, není s cenou seznámen.

[5] Inspektorát proto s žalobkyní zahájil správní řízení, v němž jí původně uložil pokutu ve výši 950 000 Kč; toto rozhodnutí žalovaná zrušila. Shledala, že inspektorát nevypořádal

pokračování

námítku týkající se telefonické konzultace s pracovníci žalované a současně přezkoumatelně nevyložil, proč považoval za přiměřené uložení pokuty ve výši 950 000 Kč. V dalším řízení inspektorát prvostupňovým rozhodnutím uloženou pokutu snížil na 180 000 Kč. Jako výraznou polehčující okolnost shledal právě skutečnost, že pracovnice správního orgánu žalobkyni při telefonickém hovoru sdělila, že ceník je jasný, přehledný a není důvod, aby si jej spotřebitelé řádně nepřčetli. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím.

[6] Krajský soud předně neshledal namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované. K samotnému porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele konstatoval, že má ve shodě se správními orgány za to, že způsob, jakým žalobkyně informovala o zpoplatnění registrace, nebyl dostatečný. Byla-li částka 5 000 Kč uvedena ve standardní inzerci toliko v kolonce „*provize*“, nejedná se o dostatečnou informaci o zpoplatnění registrace, respektive poskytnutí informací o exekuční dražbě. Krajský soud poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i evropskou právní úpravu, přičemž dovodil, že postup žalobkyně neposkytoval spotřebiteli informaci o zpoplatnění služby, natož o její výsledné ceně.

[7] K rozsudkům civilních soudů předložených žalobkyní, krajský soud konstatoval, že se jeden z nich netýká posuzované problematiky a ve druhém soud neposuzoval otázku, zda žalobkyně splnila své veřejnoprávní povinnosti vůči spotřebiteli, ale zabýval se pouze tím, zda došlo k platnému uzavření smlouvy a ke vzniku povinnosti spotřebitele uhradit cenu služby.

[8] K námitkám zpochybňujícím postup prvostupňového orgánu při provádění kontroly krajský soud nejprve uvedl, že žalovaná byla ke dni 6. 11. 2019 oprávněna změnit právní hodnocení skutkového stavu zjištěného ke dni 30. 9. 2019 v dodatkovém protokolu s ohledem na znění § 21 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), a tudíž závěr kontrolního protokolu ze dne 1. 10. 2019 nepředstavuje liberační důvod. Pokud jde o sdělení pracovnice inspektorátu při telefonickém hovoru, krajský soud konstatoval, že ani tato skutečnost liberační důvod nepředstavovala. Krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, ze které dovodil, že liberačním důvodem zásadně nemůže být přesvědčení o legitimitě postupu a o jednání v dobré víře, ani ústně sdělený neformální souhlas či informace poskytnutá úředníkem. Výjimku představuje pouze případ, kdy k protiprávnímu jednání přispěla tzv. *dysfunkce veřejné moci*. Izolované jednání jedné pracovnice správního orgánu nedosahuje takové intenzity, kterou by bylo možné za dysfunkci veřejné moci označit. Postup pracovnice inspektorátu byl nesprávný, avšak nejednalo se o dlouhodobou a konzistentní činnost správního orgánu.

[9] Krajský soud konečně konstatoval, že pokuta byla uložena v přiměřené výši, žalovaná hodnotila závažnost protiprávních jednání a zohlednila i způsob a okolnosti spáchání skutků; přihlédla též k telefonickému rozhovoru pracovnice inspektorátu se žalobkyní jako k výrazné polehčující okolnosti. Jako přítěžující bylo správně vyhodnoceno, že částka ve výši 5 000 Kč představuje ve vztahu k běžnému spotřebiteli výdaj ve značné a neobvyklé výši.

[10] Proti nadepsanému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně, dále jen „stěžovatelka“ kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatelka předně namítá porušení práva na spravedlivý proces, neboť krajský soud rozhodl o zamítnutí žaloby bez nařízení jednání, ačkoliv pro to nebyly splněny předpoklady podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka popisuje, že proti napadenému rozhodnutí byla podána shodná žaloba jak ke Krajskému soudu v Hradci Králové (věc vedená pod sp. zn. 31 A 26/2021), tak k Městskému soudu v Praze, který usnesením ze dne 20. 7. 2021, č. j. 14 A 149/2021 - 31, věc postoupil Krajskému soudu v Hradci Králové jako soudu místně příslušnému (zde byla vedena pod sp. zn. 30 A 61/2021). S ohledem na to, že žaloba vedená pod sp. zn. 31 A 26/2021 byla podána dříve, Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 26. 8. 2021, č. j. 30 A 61/2021 - 68, žalobu podanou později odmítl. Stěžovatelka dne 10. 8. 2021 adresovala krajskému soudu ke sp. zn. 30 A 61/2021 ve věci žaloby proti napadenému rozhodnutí žalované podání, v němž výslovně sdělila, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení ústního jednání. Jako právně nevzdělaná osoba předpokládala, že vůči rozhodujícímu soudu jasně vyjevila požadavek, aby ve věci její žaloby bylo nařízeno jednání, při němž dojde k výsledku jejího jednatele. Postupem krajského soudu jí bylo odňato právo poukázat na nesoulad popisu skutkového stavu v napadeném rozhodnutí se skutkovým stavem plynoucím ze správního spisu, dále se nemohla účastnit provádění důkazů, přičemž se domnívá, že krajský soud musel provádět dokazování, jinak by nemohl dospět k jím učiněným závěrům.

[12] Vzhledem k tomu, že jí v řízení před krajským soudem nebylo umožněno, aby se u soudního jednání k věci vyjádřil její jednatel, cituje stěžovatelka v kasační stížnosti jeho připravené vyjádření. K věci konstatuje, že poté, co proběhla první kontrola, upravila přesně podle doporučení a pokynů inspektorů informovanost spotřebitelů o ceně služby. Někteří spotřebitelé se pak ale začali obracet na ADR oddělení žalované (mimosoudní řešení sporů, pozn. NSS), které mělo na věc jiný názor. Byla tedy nařízena další kontrola, kde nejprve nebylo zjištěno žádné pochybení, pokud jde o § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Po 36 dnech od kontroly byl vyhotoven dodatek kontrolního protokolu, v němž byly původně schválené změny označeny za nedostatečné. Následně stěžovatelka opět provedla dle pokynů změny (informování o změnách ze dne 15. 11. 2019), ty ale byly opět shledány nedostatečnými. Stěžovatelka zdůrazňuje, že neví, jak se měla ve sledu těchto událostí a zcela rozdílných rozhodnutí zachovat, měla-li k dispozici také desítky soudních rozhodnutí vydaných v občanském soudním řízení, dle kterých má nárok na poplatek za své služby. Z telefonátu pracovnice inspektorátu, z provedených změn a ze snahy komunikovat s ústředním ředitelem žalované, musí být zřejmé, že stěžovatelka měla od prvopočátku zájem na tom, aby vykonávala svoji činnost tak, aby nebyla sankcionována. Po první pokutě se pro to snažila udělat maximum, ale došlo to až k takové nesmyslné situaci, kdy má v současné době platit za stále shodné provinění 180 000 Kč + 1 200 000 Kč + 1 300 000 Kč, tj. celkem 2 680 000 Kč. Žalovaná od počátku vydávala mylná doporučení, kterými se stěžovatelka řídila a nyní je za to postihována. Stěžovatelka se domnívá, že by neměla být postižena žádnou sankcí, a to i kdyby se prokázalo, že došlo k porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele, neboť toto případné porušení nastalo na základě doporučení žalované. V případě, že by se soud přiklonil k závěru, že důvody pro uložení sankce existovaly, žádá stěžovatelka o její moderaci tak, aby byly zohledněny všechny uvedené skutečnosti.

[13] Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud posoudil otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí žalované pouze obecně. Z rozhodnutí

pokračování

žalované neplyne, proč dospěly správní orgány k tomu, že spotřebitel nebyl dopředu dostatečně informován o ceně nabízené služby. V odůvodnění rozhodnutí absentují jakékoliv vlastní úvahy ohledně naplnění podmínek plynoucích z ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele, pouze je mechanicky odkazováno na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 203/2005 - 30, který navíc podle stěžovatelky na věc nedopadá, neboť řeší prodej zboží v lékárně, a nikoliv na internetu. V odůvodnění chybí také podrobnější úvaha, proč není částka 5 000 Kč uvedená v inzerci stěžovatelky, byť označená jako provize, považována za dostatečnou. Termín „*provize*“ stěžovatelka považuje za synonymum pro pojem *odměna za zprostředkování*. Službou poskytovanou stěžovatelkou přitom není registrace pro exekuční dražby, ale zprostředkování informací o dražbě nemovitosti v exekučním, respektive insolvenčním, řízení. Ze strany správních orgánů též není nijak hodnoceno, že průměrnému spotřebiteli musí být bez jakýchkoliv pochyb jasné, že provize realitnímu makléři za zprostředkování koupě nemovitosti v hodnotě několika milionů korun určitě nečiní 5 000 Kč. Závěr soudu, že termín *provize* představuje zcela odlišný institut, je s ohledem na výše uvedené nesprávný. Žalovaná se ve svém rozhodnutí nevypořádala ani s námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí. Nepřezkoumatelným a nesprávným je podle stěžovatelky také závěr soudu, že částka 5 000 Kč za poskytované služby představuje pro průměrného spotřebitele vysoký výdaj.

[14] V návaznosti na to je podle stěžovatelky zcela nesprávný i závěr krajského soudu o tom, že neinformovala spotřebitele o ceně služby v souladu s právní úpravou. Tato úvaha vychází z nesprávné premisy kdy (tj. v jakém okamžiku) a jakým způsobem má být informace poskytnuta. Krajský soud nezohlednil, že jde o poskytování služeb prostřednictvím internetu, které má svá specifika. Krajský soud současně vychází z nesprávného názoru, že spotřebitelé musí vyplnit formulář (umístěný u inzerované nemovitosti), aby měli možnost seznámit se s informacemi o službě, respektive žalovaná poukazuje na to, že v této fázi nemají spotřebitelé dostupnou informaci o ceně služby. Pokud by názor žalované ohledně zveřejnění ceny služby u reklamní inzerce měl obstát, pak by u každé realitní inzerce a reklamního banneru musela být uveřejněna cena výrobku, či služby, což není reálné a v praxi toto nikdo nečiní. Stěžovatelka tedy postupovala v souladu s právní úpravou § 12 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), neboť spotřebitelům na viditelném místě zpřístupnila cenu, a to jak přímo v inzerci (uvedením konkrétní částky 5000 Kč, byť označené jako *provize*), a dále prostřednictvím zřetelného prokliku na předmluvní informaci a smlouvu (nazvanou jako *aukční podmínky*), které byly umístěny na jejích internetových stránkách.

[15] Stěžovatelka má za to, že krajský soud nesprávně vykládá vliv rozhodnutí civilních soudů na její jednání; stěžovatelka je nadále považuje za liberační důvod. Nelze jí činit odpovědnou za to, že výklad § 12 zákona o ochraně spotřebitele ze strany orgánů státu řešících věc z hlediska veřejného práva je jiný než u orgánů řešících věc z hlediska civilního práva. Zásada, že soukromé právo je nezávislé na veřejném právu, má místo toliko při aplikaci soukromého práva, nikoliv však v rámci správního trestání, kde platí zásady platné v trestním právu (například *in dubio pro reo*, *ultima ratio* atd.).

[16] Konečně stěžovatelka namítá, že i posouzení výše pokuty učiněné krajským soudem je nedostatečné a v důsledku toho nesprávné. Žalovaná ani krajský soud nezohlednily dostatečně její majetkové poměry, zejména namítala-li likvidační charakter pokuty.

Majetkové poměry je nutno posuzovat komplexně, a nejen podle jediného ukazatele (dosaženého zisku), neboť pro posouzení likvidačního charakteru pokuty je podstatná i schopnost stěžovatelky hradit běžné provozní náklady. Výše pokuty je v daném případě nepřiměřená a odporuje požadavku legitimního očekávání.

[17] Žalovaná v obsáhlém vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[18] Žalovaná má za to, že práva stěžovatelky nebyla zkrácena, nebylo-li ve věci nařízeno jednání. Stěžovatelce nic nebránilo vyjádřit se v obou řízeních, že s rozhodnutím ve věci bez jednání nesouhlasí. Navíc předmětnou situaci způsobila sama tím, že podala dvě správní žaloby proti jednomu rozhodnutí. Pokud se stěžovatelka necítila být dostatečně právně erudovaná, aby zvládla řízení před soudem, mohla využít služeb advokáta tak, jako to činí běžně značná část *právních laiků* v obdobné situaci. Pokud jde o vložené „vyjádření“ jednatele stěžovatelky, které zamýšlel přednést při soudním jednání, jsou v něm zopakována pouze tvrzení, se kterými se žalovaná vypořádala ve správním řízení, stejně jako krajský soud v napadeném rozsudku; navíc se obsahově kryjí s námitkami uvedenými v dalších částech kasační stížnosti.

[19] K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaná konstatuje, že v rozhodnutích správních orgánů je dostatečně popsáno, jak probíhal proces zpoplatnění registrace. Z obsahu spisu je patrné, že po zobrazení hlavní strany nebyla dostupná žádná ikona, z jejíhož názvu by bylo možno usuzovat na ceník služeb. Ten se spotřebiteli zobrazil, až když si rozklikl registrační formulář a pak v jeho pravé dolní části klikl na odkaz: „*Odesláním registrace souhlasíte s aukčními podmínkami-zde pro jednotlivé typy aukcí a služeb pro exekuční dražby.*“ Pokud tedy spotřebitel nerozklikl odkaz v registračním formuláři, což ovšem nebylo podmínkou registrace, nebyl před provedením registrace seznámen s cenou služby, a nakonec ani se samotným faktem, že je registrace v případě exekučních dražeb zpoplatněna. Rovněž se nelze ztotožnit s názorem, že spotřebitelé byli dostatečně seznámeni s cenou služby v položce *provize* uvedené u některých inzerátů s nabídkou nemovitostí. Uvedení částky do kolonky *provize* bez jakéhokoliv dalšího vysvětlení v jinak běžně vypadajícím inzerátu na prodej nemovitosti dle názoru žalované zákonné požadavky nesplňuje.

[20] Rozsudek městského soudu č. j. 11 Ca 203/2005 - 30, považuje žalovaná na nyní projednávanou věc za přílehlavý. Zdůrazňuje, že stěžovatelka prodávala informace o inzerovaných nemovitostech, a pokud tedy spotřebitel vyplňoval kontaktní formulář u inzerátu, ve kterém žádal o poskytnutí těchto informací, vstupoval do jednání ohledně koupě. Bylo tedy namístě, aby již v této fázi byl řádně seznámen s tím, že žádá o poskytnutí zpoplatněné služby a jaká je její cena. Je zcela nestandardní, aby inzerent zpoplatňoval samotné poskytnutí podrobnějších informací o nabízené věci.

[21] Pokud jde o rozhodování soudů v soukromoprávních sporech, předmětem těchto sporů jistě není dodržování veřejnoprávních norem. Soudy v nich zkoumají, zda existovala platná smlouva a zda stěžovatelce na základě ní vznikl nárok na zaplacení žalované částky. Smyslem veřejnoprávních norem ovšem je, aby právě k takovýmto případům nedocházelo, tedy aby spotřebiteli bylo vždy zřejmé, že se jedná o zpoplatněnou službu a jaká je její cena předtím, než přistoupí k objednávce. Úspěch stěžovatelky v některých soukromoprávních

pokračování

sporech tedy *apriori* neznámá, že stěžovatelka postupovala v souladu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Právě naopak, desítky případů, kdy stěžovatelka musí úhradu za své služby vymáhat soudní cestou, stejně jako enormní množství podnětů, které žalovaná od spotřebitelů dostává a které stále upozorňují na to samé, svědčí spíše o tom, že z hlediska poskytování předsmělných informací nebylo vše v pořádku.

[22] Výše pokuty byla stanovena jako přiměřená s ohledem na povahu a závažnost protiprávního jednání stěžovatelky i s přihlédnutím k její ekonomické situaci. Úhradu pokuty je pak možno rozložit do splátek, o čemž byla stěžovatelka poučena.

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti a z důvodů v ní uplatněných (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[24] Kasační stížnost je důvodná.

[25] Stěžovatelka předně namítá procesní pochybení krajského soudu, jenž rozhodl o zamítnutí žaloby bez nařízení ústního jednání a také nepřezkoumatelnost jeho závěrů zejména s ohledem na nedostatečné vypořádání výtek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované. Těmito námitkami se bude Nejvyšší správní soud zabývat nejdříve, neboť se jedná o tak zásadní pochybení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k nimž by musel přihlížet i bez návrhu (*ex officio*).

[26] Pokud jde o nenařízení ústního jednání v této věci, stěžovatelka uvádí, že krajskému soudu zaslala vyrozumění o nesouhlasu s projednáním věci bez nařízení jednání, avšak ke sp. zn. 30 A 61/2021 a nikoli sp. zn. 31 A 26/2021. Žaloba v uvedené věci byla následně odmítnuta usnesením krajského soudu ze dne 26. 8. 2021, č. j. 30 A 61/2021 - 61, pro překážku litispendence.

[27] Ze spisu krajského soudu ve věci vedené pod sp. zn. 31 A 26/2021 (tj. v nyní projednávané věci), Nejvyšší správní soud ověřil, že krajský soud výzvou ze dne 21. 7. 2021, č. j. 31 A 26/2021 - 87, vyzval účastníky řízení, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy sdělili, zda souhlasí, aby bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání s poučením podle § 51 odst. 1, *in fine*, s. ř. s., že nevyjádření se má účinky souhlasu. Tato výzva byla stěžovatelce doručena dne 22. 7. 2021. Ačkoli pak stěžovatelka v této věci s krajským soudem dále komunikovala, ať již jde o repliku k vyjádření žalované (ze dne 20. 8. 2021), nebo o zaslání další žádosti o odkladný účinek (ze dne 12. 8. 2021), k nařízení jednání se žádným způsobem ani náznakem nevyjádřila. Dne 26. 4. 2022 obdržel krajský soud navíc od stěžovatelky plnou moc udělenou advokátovi ze dne 28. 3. 2022. Je tak zcela evidentní, že se stěžovatelka v nyní probíhajícím řízení nevyjádřila k tomu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez ústního jednání, pročez nastala fikce jejího souhlasu. Namítá-li stěžovatelka, že byla v řízení laikem, odporuje tomu skutečnost, že minimálně v závěru řízení před krajským soudem (ještě před vydáním napadeného rozsudku) ji zastupoval advokát, jenž si musel být existence § 51 odst. 1 s. ř. s. a z něj vyplývajících procesních konsekvencí vědom. K uvedené námitce Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelce nic nebránilo kdykoli v průběhu řízení informovat krajský soud, že trvá na nařízení jednání, a krajský soud by byl povinen ústní jednání (i přes marné uplynutí lhůty stanovené k vyjádření) nařídit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006,

č. j. 2 Azs 216/2002 - 50; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Fakt, že tak neučinila, a vyjádřila se pouze v řízení, které bylo následně ukončeno bez meritorního projednání, nic nemění na tom, že nastala fikce souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání; práva stěžovatelky tedy nebyla postupem krajského soudu nijak porušena.

[28] K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ji neshledal. Stěžovatelka ji dovozuje z toho, že krajský soud přezkoumal dle jejího názoru nepřezkoumatelné rozhodnutí žalované. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, pokud z něj nelze zjistit o čem, jak anebo proč bylo rozhodnuto. Kasační soud ověřil, že v posuzované věci rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné není. Ostatně krajský soud se k žalobní námitce stěžovatelky výslovně zabýval tím, zda je rozhodnutí žalované přezkoumatelné v odst. 33–37 odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak je. Kasační soud přitom nepominul, že námitku nepřezkoumatelnosti vymezila stěžovatelka v podané žalobě pouze obecně a vzhledem k dispoziční zásadě ovládající správní soudnictví (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) se jí krajský soud explicitně zabýval rovněž jen obecně, přičemž konstatoval, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou jednoznačné zřejmá skutková zjištění a jejich hodnocení z pohledu právních ustanovení dopadajících na informování spotřebitele o cenách služeb. Stěžovatelka v rámci této námítky poukazuje též na to, že žalovaná nesprávně vyhodnotila povahu „*provize*“ uvedené v inzerci, respektive že je ohledně naplnění podmínek § 12 zákona o ochraně spotřebitele bez dalšího odůvodnění odkazováno na rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 203/2005 - 30, který na věc podle stěžovatelky nedopadá. Z uvedeného je však zcela evidentní, že se žalovaná namítanými skutečnostmi zabývala a stěžovatelka pouze nesouhlasí s jejími závěry; to však nečiní správní rozhodnutí nepřezkoumatelným. Pouze nad nezbytný rámec Nejvyšší správní soud doplňuje, že uvedený rozsudek městského soudu je na věc plně aplikovatelný, a to v té části argumentace, která je zobecnitelná i na ostatní případy. Z uvedeného rozsudku se obecně podává, že „*[p]ovinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku*“. Uvedené lze vztáhnout jak na prodej v „*kamenné prodejně*“ (zde lékárně), tak i v prostředí internetového prodeje. K otázce výkladu „*provize*“ se Nejvyšší správní soud vyjádří při přezkumu věcných závěrů napadeného rozsudku.

[29] Krajský soud se zabýval rovněž konkrétní námitkou, dle které se správní orgány nevyjádřily k tomu, že stěžovatelka sjednala nápravu dle pokynů a doporučení prvoinstančního orgánu. Konstatoval, že se uvedeným správní orgány zabývaly a vyhodnotily to jako výraznou polehčující okolnost. Vyjádřil se rovněž k důkazním návrhům stěžovatelky. Z podané žaloby není zřejmé, které důkazy správní orgány podle stěžovatelky neprovedly, nicméně z rozhodnutí žalované plyne, že se správní orgány důkazními návrhy zabývaly a u těch, které neprovedly, odůvodnily, proč ten který důkaz nepovažovaly za relevantní. Postup a pravidla při dokazování se v řízení o přestupcích řídí podle obecných ustanovení správního řádu; podle druhé věty § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na vůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí

pokračování

v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48), což bylo v posuzované věci splněno.

[30] Nepřezkoumatelným je podle stěžovatelky rovněž závěr krajského soudu, že částka 5 000 Kč za poskytované služby představuje z pohledu běžného spotřebitele vysoký výdaj, potažmo co bylo z jeho strany myšleno tvrzením, že protiplněním za částku 5 000 Kč je toliko získání informací. S tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Krajský soud svou úvahu, že žalovaná jako přítěžující okolnost vyhodnotila, že spotřebitel byl nucen k zaplacení částky ve výši 5 000 Kč za poskytnutí informací o exekučních dražbách, řádně odůvodnil. Konstatoval, že je podstatné, že porušením zákonné povinnosti stěžovatelka způsobila, že spotřebitelé museli bez předchozího upozornění uhradit výdaj ve značné a neobvyklé výši (jen pro získání informací o nemovitosti). Krajský soud zdůraznil, že jako přítěžující okolnost je správními soudy posuzována i marginální částka, konkrétně například výdaj spotřebitele ve výši 15 Kč za službu pojištění zásilky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2024, č. j. 10 As 85/2022 - 36), ve srovnání s nímž je částka 5 000 Kč skutečně značně vysoká. I tuto úvahu považuje Nejvyšší správní soud za přezkoumatelnou.

[31] Nelze rovněž přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že krajský soud prováděl dokazování, kterého se neúčastnila; zdůvodňuje to tím, že by soud nemohl bez dokazování dospět k závěru, který učinil. Nejvyšší správní soud ověřil, že krajský soud žádné dokazování neprováděl, ale vyšel pouze z obsahu správního spisu a podané žaloby. Vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75). Tento postup tak není v rozporu se zásadou, dle níž dokazování soud provádí vždy při jednání. Obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) totiž není považován bez dalšího za důkaz, což pramení ze samotné podstaty správního soudnictví, které přezkoumává zákonnost správního rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení, přičemž správní spis je obrazem proběhnuvšího správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pouze v případě, že je nutné skutkový stav podávající se ze správního spisu doplnit, provede soud vlastní dokazování. Uvedená námitka je proto nedůvodná.

[32] Pokud jde o právní posouzení věci krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], v projednávané věci je stěžovatelce kladeno za vinu, že nedostatečně informovala spotřebitele o ceně služby (respektive že se vůbec jedná o zpoplatněnou službu) před uzavřením smlouvy, tj. před registrací na portálu www.s-drazby.cz.

[33] Podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele je *prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.*

[34] Podle § 13 odst. 2 zákona o cenách je *prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak.*

[35] Podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele *se prodávající dopustí přestupku tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12 téhož zákona.*

[36] Porušením povinnosti podle § 12 zákona o ochraně spotřebitele se již podrobně zabývaly jak správní orgány, tak krajský soud a Nejvyšší správní soud považuje jejich argumentaci za přiléhavou, v podrobnostech tedy odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. Ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti k této námitce uvádí v zásadě totožné výhrady jako v žalobě.

[37] Postačí tedy jen ve stručnosti shrnout, že způsob, jakým stěžovatelka informovala spotřebitele o ceně poskytované služby, není slučitelný s právní úpravou obsaženou v zákoně o ochraně spotřebitele. Ta je v souladu s evropskými právními předpisy, zejména se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. 10. 2011, o nichž podrobněji pojednal krajský soud v odst. 46 odůvodnění napadeného rozsudku. Posledně uvedená úprava vyžaduje, aby byl spotřebitel informován jasným a srozumitelným způsobem o ceně poskytované služby ještě před jejím samotným poskytnutím. To stěžovatelka vskutku nesplnila, neboť spotřebitel se na její stránky www.s-drazby.cz dostal přes standardní inzerci nemovitostí, aniž byl jakkoli informován o tom, že se tím zajímá o placenou službu. Pokud stěžovatelka argumentuje tím, že v inzerátech na realitních serverech byla v kolonce *provize* uvedena částka 5 000 Kč, nelze přehlédnout, že její účel nebyl žádným způsobem konkretizován; Nejvyšší správní soud tak souhlasí s názorem krajského soudu, že z uvedeného nelze jednoznačně dovozovat, že se jedná o *registrační poplatek*, a tedy pouze z toho usuzovat na seznámení spotřebitele s cenou nabízené služby. Tvzení stěžovatelky, že *provize* je synonymem pro pojem *odměna za zprostředkování*, nelze bez dalšího přijmout. V inzerci na prodej nemovitosti je pojem *provize* pojmem standardizovaným a pro běžného spotřebitele představuje smluvní odměnu za sjednaný obchod, respektive cenu za služby, které realitní kancelář nebo makléř během prodeje nemovitosti vykoná. Služba poskytovaná stěžovatelkou, tj. poskytování informací o exekučních, či insolvenčních, dražbách (jejichž hodnotu soud nijak nezpochybňuje), byla, jak sama stěžovatelka uvedla, službou novou, na trhu nikoli běžnou, a nelze tedy přijmout závěr, že průměrný spotřebitel dovodí z pojmu *provize* v běžném inzerátu, že se jedná o odměnu za registraci, respektive za pouhé zprostředkování informací. To fakticky potvrzuje i množství podnětů, které v uvedené věci obdržela žalovaná, a také řada soukromoprávních soudních sporů o tyto odměny, jimiž argumentuje stěžovatelka. Ačkoli se stěžovatelka snaží opakovaně navodit dojem, že lze pojem *provize* vyložit rovněž jako *cenu za jí poskytovanou službu*, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem, potažmo žalovanou, její názor nesdílí. Spotřebiteli navíc nebyla ani po zobrazení internetové stránky www.s-drazby.cz přímo dostupná žádná ikona, z jejíhož názvu by bylo možné usuzovat na ceník; ani ze stránek samotných nebylo *prima facie* zřejmé, že se jedná o placenou službu. Ceník se spotřebiteli zobrazil až po rozkliknutí registračního formuláře a po kliknutí na odkaz: *“Odesláním registrace souhlasíte s **aukčními podmínkami** – zde pro jednotlivé typy aukcí.”* Pokud nedošlo k rozkliknutí tohoto odkazu, který ale nebyl podmínkou pro samotnou registraci (což je rovněž podstatné), nebyl spotřebitel žádným způsobem informován o tom, že se jedná o zpoplatněnou službu ani o její ceně. K této námitce tak kasační soud uzavírá, že nemá pochyb o tom, že postupem stěžovatelky došlo k porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele.

pokračování

[38] Pro projednávanou věc ale považuje Nejvyšší správní soud za zásadní, že stěžovatelka opakovaně, již od odvolacího řízení, namítá, že je sankcionována, ačkoli se po celou dobu řídila pokyny pracovnice inspektorátu, snažila se s inspektorátem komunikovat a sjednat nápravu tak, aby byla její obchodní činnost v souladu s právními předpisy. Na správnost svého postupu pak usuzovala též z toho, že v mnohých soukromoprávních sporech před civilními soudy, byla ohledně vymáhání registračního poplatku úspěšná. Krajský soud posoudil tuto žalobní námitku tak, že rozsudky v civilních věcech se nezabývaly porušením § 12 zákona o ochraně spotřebitele a další předmětné skutečnosti byly zohledněny jako polehčující okolnosti při ukládání sankce. Tento závěr ale nelze přijmout.

[39] Odpovědnost právnické osoby je v oblasti veřejného práva koncipována převážně na principu objektivní odpovědnosti. Zákon o ochraně spotřebitele nevyžaduje pro vznik odpovědnosti za stěžovatelkou spáchaný přestupek zavinění. Ke vzniku odpovědnosti tak postačuje, jsou-li naplněny znaky skutkové podstaty přestupku bez nutnosti prokazovat existenci zavinění odpovědného subjektu, jde o tzv. odpovědnost za následek (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007 - 59, č. 1533/2008 Sb.). Stejně tak je tomu i v případě přestupku podle § 24 odst. 7 písm. k) zákona o ochraně spotřebitele. Nejedná se ale o odpovědnost absolutní. Podle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) totiž *právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila*.

[40] Pokud jde o nyní projednávanou věc, Nejvyšší správní soud předně sdílí názor krajského soudu, že postup inspektorátu, který v dodatkovém protokolu ze dne 6. 11. 2019 přehodnotil svůj závěr uvedený v protokolu o kontrole ze dne 1. 10. 2019, umožňuje § 21 odst. 2 kontrolního řádu (v podrobnostech viz odst. 52 a 53 odůvodnění napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem rovněž v tom, že ani rozsudky vydané v civilních řízeních, jichž se dovolávala žaloba, nemohly ve stěžovatelce vyvolat dostatečné legitimní očekávání, že postupuje v souladu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele, neboť ty se primárně nezabývaly jejím postupem před uzavřením smlouvy (jak to i plyne ze dvou rozsudků, které jsou součástí spisu) a jeho souladem s normami veřejného práva.

[41] Z vyjádření stěžovatelky (která nebyla zpochybněna ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před krajským soudem) a také z obsahu správního spisu plyne, že první kontrola týkající se porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele u stěžovatelky proběhla dne 28. 8. 2019 s výsledkem, že došlo k porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele. Za toto porušení byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. Stěžovatelka následně učinila určitá opatření k odstranění závadného stavu, která konzultovala se zaměstnankyní inspektorátu paní P. (ta kontrolu prováděla jako vedoucí kontrolní skupiny), což doložila nahrávkou telefonního rozhovoru ze dne 9. 9. 2019. V tomto rozhovoru byla stěžovatelka opakovaně utvrzena o tom, že nápravu sjednala dostatečně („...podle mne je to přehledné, krásně jste to tam udělali, ten ceník“, „...ceník je jasný, přehledný, je to tam opravdu pěkně, není důvod, aby si to nepřčetli“, apod.). Stěžovatelka tvrdí, že kontaktovala také vedení ADR oddělení žalované, aby se informovala o celé situaci. Následně, ve dnech 30. 9. 2019 - 1. 10. 2019, byla provedena další kontrola (opět za účasti paní P.), o které byl hned 1. 10. 2019 sepsán protokol s výsledkem, že předchozí opatření provedená stěžovatelkou

byla dostatečná. Ačkoli byl tento protokol vyhotoven až den po dni, ke kterému je stěžovatelce kladeno za vinu spáchání předmětného přestupku, zcela potvrdil předchozí sdělení zaměstnankyně inspektorátu.

[42] Tvzení stěžovatelky, že skutečnosti popsané v předchozím odstavci představují liberační důvod podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, krajský soud hodnotil v intencích právních názorů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 110/2001 - 34, č. j. 2 As 51/2013 - 22 a č. j. 1 As 188/2012 - 30. Dovodil přitom, že se o liberační důvod jednat nemůže.

[43] V rozsudku č. j. 5 A 110/2001 - 34 se skutkově jednalo o plnění informační povinnosti dle zákona o cenných papírech, a Nejvyšší správní soud v něm dovodil, že liberačním důvodem zásadně nemůže být subjektivní přesvědčení o legitimitě postupu a o jednání v dobré víře. V uvedené věci zaměstnankyně Komise pro cenné papíry žalobci ústně sdělila, že má za rok 1999 Komisi zaslat potřebné dokumenty v zúženém rozsahu, nikoliv že informační povinnosti podle § 80 odst. 1 zákona o cenných papírech nepodléhá *per se*. Žalobce tak neměl dle názoru soudu na základě předmětného rozhovoru důvod se domnívat, že se na něj nevztahuje informační povinnost za první pololetí roku 2000. V rozsudku č. j. 2 As 51/2013 - 22 bylo shledáno, že neformální ústní souhlas stavebního úřadu se záměrem žalobce uskladnit v nepovolené a nezakladované stavbě vozidla (v situaci, kdy mělo být dle zákona vydáno formální povolení) nemohl představovat liberační důvod podle § 182 odst. 1 stavebního zákona. Konečně, v rozsudku č. j. 1 As 188/2012 - 30 se jednalo o situaci, kdy byla žalobkyně dlouhodobě (po dobu cca 4 let) ujišťována vydáváním osvědčení, že její chování není v rozporu s právní úpravou; zde se jednalo o liberační důvod spočívající v dlouhodobé dysfunkci veřejné správy.

[44] Uvedené případy se od nyní projednávané věci v podstatných rysech odlišují. V nyní posuzovaném případě totiž především nejde o to, zda prostá dobrá víra, založená pouze na subjektivním přesvědčení pachatele správního deliktu, je liberačním důvodem, jak tomu bylo v prvních dvou uvedených rozsudcích. Jakkoli lze přitakat názoru, že ústní souhlas pracovníka správního orgánu s postupem odporujícím požadavkům zákona zásadně sám o sobě nemůže mít vliv na delikt ní odpovědnost adresáta veřejné správy, který se takovým souhlasem bude řídit, v nyní projednávané věci nejde jen o argument prostou dobrou vírou nebo pouhým ústním souhlasem. Zároveň se nejedná ani o dlouhodobou a konzistentní činnost správního orgánu, ale právě naopak se zde jedná o nekonzistentní postup správního orgánu, který v krátkém časovém úseku (cca 3 měsíců) třikrát změnil svůj postoj ohledně výkladu § 12 zákona o ochraně spotřebitele. V této věci zároveň není, na rozdíl od případů shora uvedených, sporná samotná zákonná povinnost (zde informovat spotřebitele o ceně služby), ale posouzení (ne)splnění této povinnosti ze strany správních orgánů (ať již v postavení kontrolního orgánu reprezentovaného zaměstnanci provádějícími kontrolu, nebo z pozice orgánu rozhodujícího o správním deliktu). Inspekce postup stěžovatelky v první kontrole shledala jako porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, kterou stěžovatelka uhradila a v souladu s doporučením uvedeným v prvním kontrolním protokolu provedla určitá opatření. Jejich dostatečnost (úprava internetových stránek) poté prokazatelně konzultovala nikoli s jakoukoli pracovníci inspekce, jak se to snažila prezentovat žalovaná, nýbrž se zaměstnankyní, která byla vedoucí kontrolní skupiny provádějící u stěžovatelky obě kontroly a která je rovněž podepsána pod všemi kontrolními protokoly v této věci. Stěžovatelka tak neměla rozumný

pokračování

důvod pochybovat o jejím sdělení a jeho relevanci. Tato zaměstnankyně stěžovatelce sdělila, že považuje provedené úpravy za již zcela souladné s požadavky § 12 zákona o ochraně spotřebitele a utvrdila ji v tom, že již další kontrola prováděna nebude a že další podněty spotřebitelů budou tzv. *vyřízeny od stolu*. Pouhé tři týdny na to, byla u stěžovatelky provedena další kontrola s výsledkem, který odpovídal zmiňovanému sdělení, tzn., že již nadále není shledáno porušování § 12 zákona o ochraně spotřebitele, neboť stěžovatelka zjednala nápravu jak z hlediska přehlednějšího zpřístupnění ceníku služeb (včetně registračního poplatku), tak i z hlediska povinných údajů vyplývajících z § 14 zákona o ochraně spotřebitele (pro posuzovanou věc není relevantní, pozn. NSS). Inspekce nicméně následně své závěry přehodnotila a v dodatkovém protokolu po 36 dnech shledala, že k přehlednějšímu zpřístupnění ceníku sice došlo, nicméně nedostatečným způsobem. Na základě korigovaného kontrolního zjištění pak byla stěžovatelce vyměřena pokuta ve výši 950 000 Kč, tj. mnohonásobně vyšší než po první kontrole, tj. před provedenými opatřeními (pokuta byla následně k odvolání stěžovatelky snížena). Uvedené skutečnosti, které následovaly až po rozhodném datu 30. 9. 2019, je nutné reflektovat pro dokreslení nekonzistentního postupu správních orgánů v posuzované věci.

[45] V nyní projednávané věci se tak nejedná o prostou (dostatečně nepodloženou) dobrou víru jako v prvních dvou krajských soudem popisovaných věcech, neboť stěžovatelka se snažila své pochybení zjištěné při první kontrole napravit a postupovat v souladu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele; svůj postup přitom konzultovala s vedoucí kontrolní skupiny, která jí výslovně ujistila, že provedená náprava je dostatečná. S ohledem na zásadu dobré správy dle § 8 odst. 1 správního řádu (*správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby*) a § 4 odst. 2 správního řádu, zakotvujícího povinnost správního orgánu *poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech*, lze konstatovat, že v nyní projednávané věci došlo k situaci, kdy stěžovatelka respektovala názor kompetentní pracovnice kontrolního orgánu a vynaložila veškeré úsilí, které bylo v její situaci možné požadovat, aby dalšímu spáchání přestupku, tj. porušení § 12 zákona o ochraně spotřebitele, minimálně k datu 30. 9. 2019 zabránila. Poněvadž se telefonát se zaměstnankyní žalované uskutečnil jen cca 3 týdny před druhou kontrolou a stěžovatelka byla ujistěna o zákonnosti svého postupu, neměla důvod činit jakékoli další úpravy na svých internetových stránkách, potažmo v realitní inzerci. V této situaci to byl právě nekonzistentní postup žalované, tj. nejprve výslovné konkrétní ujištění o správnosti postupu stěžovatelky (jakožto slabší strany veřejnoprávního vztahu), jenž založil její legitimní očekávání, že nyní již postupuje v souladu s právními předpisy, které bylo následně (s poměrně velkým časovým odstupem) revidováno. Jak již bylo uvedeno, Nejvyšší správní soud nezpochybňuje závěr žalované, že k porušení dotčeného ustanovení zákona o ochraně spotřebitele došlo, má však za to, že v nyní projednávané věci stěžovatelka za toto porušení podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích s ohledem na výše uvedené neodpovídá.

[46] Konečně, pokud jde o kasační námitky týkající se přiměřenosti uložené sankce (pokuty), s ohledem na výše konstatovanou nezákonnost nejen napadeného rozsudku, ale i předcházejících správních rozhodnutí (a se zřetelem k důvodům této nezákonnosti) považuje Nejvyšší správní soud vypořádání této části kasační argumentace z pohledu dalšího postupu správních orgánů v dané věci za bezpředmětné.

[47] Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je z důvodů popsaných výše v odst. [38] až [45] důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Zrušil-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci má nezákonnost, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit, původ již v řízení před prvostupňovým správním orgánem; krajský soud by tedy, vázán závazným právním názorem kasačního soudu, nemohl postupovat jinak, než obě správní rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku, zejména pokud jde o naplnění liberačního důvodu ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o přestupcích [§ 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.).

[48] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. též rozhodnutí žalovaného správního orgánu, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem byla zrušena též předcházející správní rozhodnutí, řízení před správními soudy je skončeno, přičemž z procesního hlediska byla jeho procesně úspěšným účastníkem stěžovatelka. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů celého řízení.

[49] Náklady řízení jsou v dané věci představovány především stěžovatelkou vynaloženými soudními poplatky ve výši 3 000 Kč za řízení o žalobě, 5 000 Kč za řízení o kasační stížnosti a 2x 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a kasační stížnosti.

[50] V řízení před krajským i kasačním soudem byla stěžovatelka zastoupena advokátem Mgr. Michalem Štofem, proto jí náleží také náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením.

[51] Za řízení o žalobě náleží zástupci stěžovatelky (který zastoupení převzal v průběhu řízení) odměna za jeden úkon právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], ve výši 1 x 3 100 Kč, a dále paušální náhrada jeho hotových výdajů ve výši 1 x 300 Kč za 1 úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože je zástupce stěžovatelky plátcem DPH, zvyšují se náklady o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 3 400 Kč. Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelkou na její zastoupení v řízení před krajským soudem činí 4 114 Kč.

[52] Za řízení o kasační stížnosti náleží zástupci stěžovatelky odměna za dva úkony právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti a dále v podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, za který náleží odměna ve výši jedné poloviny [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 11 odst. 2 advokátního tarifu] tj. ve výši 3

pokračování

100 Kč a 1 550 Kč a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč spojená se dvěma úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Úkon v podobě podání návrhu na přiznání odkladného účinku sice výslovně není zmíněn v § 11 odst. 2 advokátního tarifu, který jmenuje úkony s mimosmluvní odměnou ve výši jedné poloviny, nicméně písm. a) tohoto ustanovení za takový úkon považuje *návrh na předběžné opatření, dojde-li k němu po zahájení řízení*. Ustanovení § 11 odst. 3 advokátního tarifu následně stanoví, že za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. Návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku jsou instituty obdobné, a proto soud přiznal odměnu i za tento úkon. Náklady vynaložené stěžovatelkou na její zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí 5 250 Kč. Protože je zástupce stěžovatelky plátcem DPH, zvyšují se náklady o částku 1 102, 50 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 5 250 Kč, tato částka se dle § 146 odst. 1 daňového řádu zaokrouhluje nahoru na celé koruny. Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelkou na její zastoupení v řízení před kasačním soudem činí 6 353 Kč.

[53] Celkem tak náklady stěžovatelky na právní zastoupení před soudy činí 10 467 Kč. Společně s náhradou zaplacených soudních poplatků tedy náhrada nákladů stěžovatelky činí 20 467 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu